

3. Кодекс адміністративного судочинства України: Закон України від 06.07.2005 р. № 2747-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2005. №35-36, № 37. Ст. 446.
4. Глущенко С.В. До питання про конституційно-правовий статус державного органу. *Адвокат*. 2012. № 6(141). С. 28–33.
5. Лисецький О.О. Слідчий як суб'єкт кримінального провадження : дис. ... канд юрид. наук. К. 2018. 244 с.
6. Трофименко В. М. Уголовно-процесуальні гарантії в системі правового статусу особи. *Актуальні проблеми держави і права* : збірник наукових праць юридического інституту Одеського госуниверситету ім. І. І. Мечникова. Одеса, 1998. Вып. 5. С. 114–117.
7. Конституційне право України: [підручник] / за ред. В. П. Колісника та Ю. Г. Барабаша. Х. : Право, 2008. 416 с.
8. Адміністративное право Украины : [учебник/ под общей ред. С.В. Кивалова]. Х. : Одиссей, 2004. 880 с.
9. Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства: Закон України від 22.09. 2011 р. № 3773-V. *Відомості Верховної Ради України*. 2012. № 19-20. Ст. 179.
10. Перепелюк В.Г. Адміністративний процес. Загальна частина : навч. посіб. 2-ге вид., змінене і доп. К. : Центр навчальної літератури, 2004. 368 с.
11. Бичкова С.С. Цивільний-процесуальний правовий статус осіб, які беруть участь у справах позовного провадження : монографія. К. : Атіка, 2011. 420 с.
12. Адміністративне право України : навчальний посібник у 2-х томах/ Галунько В. В., Олєфір В. І., Пихтін М. П. та ін. ; за заг. ред. В. В. Галунька. Херсон : ПАТ «Херсонська міська друкарня», 2011. Т. 1. Загальне адміністративне право. 320 с.
13. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник: у 2-х т. / ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова). Т. 1. Загальна частина. К., 2004. 584 с.
14. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон України від 07.12.1984 р. *Відомості Верховної Ради Української РСР*. 1984. № 51. Ст. 1122.
15. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
16. Коротун О. М. Роль принципів адміністративного судочинства у захисті прав іноземців та осіб без громадянства. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2022. № 3. С. 170–174.

УДК 342.9:364.1

DOI <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2022.3.27>

СИДОРОВА Е.О.

ОЗНАКИ ГУМАНІТАРНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ НАДАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ПОСЛУГ

SIGNS OF HUMANITARIAN POLICY IN THE PROVISION OF INFORMATION AND COMMUNICATION SERVICES

Актуальність статті полягає в тому, що формування єдиних організаційно-правових основ гуманітарної політики у сфері інформаційно-комунікаційного забезпечення можливе з урахуванням інформаційних потреб громадян, суспільства, територіальних громад, держави, темпів розвитку інформаційно-телекомунікаційних технологій, сучасних загроз інформаційній безпеці та є першочерговим завданням держави. І саме це питання ще гостріше постане

© СИДОРОВА Е.О. – кандидат юридичних наук, заступник директора (Навчально-науковий інститут права та підготовки фахівців для підрозділів Національної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ)

у післявоєнний період. В дослідженні розглядаються ознаки та основні аспекти адміністративно-правового забезпечення реалізації державної політики у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг. Наводяться основні ознаки гуманітарної політики у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг, серед яких виділяються наступні: 1) те, що це неперервний процес, який складається з різних видів інформаційно-комунікаційної діяльності; 2) методами реалізації інформаційно-комунікаційних послуг є створення, використання, дослідження, зберігання, захист, передавання, обробка, знищення інформації; 3) основним ресурсом є інформація, вид, якість, обсяг, структура, форма, строк та носії якої визначаються інформаційними потребами суспільства; 4) засобами інформаційно-комунікаційних послуг є інформаційні системи, мережі, ресурси та інформаційні технології, які побудовані на основі застосування сучасної обчислювальної та комунікаційної техніки; 5) реалізується гуманітарна політика у сфері інформаційно-комунікаційних послуг через комплекс нормативно-правових, організаційно-управлінських, науковотехнічних та інших заходів; 6) метою є задоволення інформаційно-комунікаційних потреб та забезпечення реалізації інформаційних прав людини та громадянина. Зазначено, що під адміністративно-правовими заходами з реалізації гуманітарної політики у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг слід розуміти забезпечений комплексом нормативно-правових, організаційно-управлінських, науково-технічних заходів неперервний процес створення, використання, дослідження, зберігання, захисту, передавання, обробки, знищення інформації та комунікативних можливостей визначеного виду, якості, обсягу, структури, форми, за допомогою інформаційних систем, мереж, ресурсів та технологій, спрямований на задоволення інформаційно-комунікаційних потреб і реалізацію інформаційних інтересів людини та громадянина.

Ключові слова: інформаційні технології, адміністративно-правове забезпечення, електронна демократія, реалізація державної політики, реформування.

The relevance of the article lies in the fact that the formation of unified organizational and legal foundations of humanitarian policy in the field of information and communication support is possible taking into account the information needs of citizens, society, territorial communities, the state, the pace of development of information and telecommunication technologies, modern threats to information security and is a priority task state. And this question will arise even more acutely in the post-war period. The study examines the features and main aspects of administrative and legal support for the implementation of state policy in the field of providing information and communication services. The main features of humanitarian policy in the field of information and communication services are given, among which the following stand out: 1) that it is a continuous process consisting of various types of information and communication activities; 2) methods of implementation of information and communication services are creation, use, research, storage, protection, transfer, processing, destruction of information; 3) the main resource is information, the type, quality, volume, structure, form, term and media of which are determined by the information needs of society; 4) means of information and communication services are information systems, networks, resources and information technologies, which are built on the basis of the use of modern computing and communication technology; 5) humanitarian policy is implemented in the field of information and communication services through a complex of regulatory, organizational, managerial, scientific and technical and other measures; 6) the goal is to satisfy information and communication needs and ensure the realization of informational rights of a person and a citizen. It is noted that administrative and legal measures for the implementation of humanitarian policy in the field of information and communication services should be understood as a continuous process of creation, use, research, storage, protection, transfer, processing provided by a complex of normative-legal, organizational-management, scientific-technical measures, destruction of information and communication capabilities of a certain type, quality, volume, structure, form, with the help of information systems, networks, resources and technologies, aimed at meeting

information and communication needs and realizing the information interests of people and citizens.

Key words: *information technologies, administrative and legal support, electronic democracy, implementation of state policy, reform.*

Вступ. У сучасному суспільстві інформація та знання стають джерелами вартості, а можливість оперативної передачі інформації є вкрай важливою умовою успіху як для комерційних або державних структур, так і для людини. Сталий розвиток інформаційно-комунікаційної інфраструктури є найважливішою передумовою для підвищення конкурентоспроможності економіки та інтеграції України у глобальне інформаційне суспільство, що дозволяє розширити можливості людини отримувати доступ до національних та світових інформаційних ресурсів, поліпшити умови та якість життя людини.

Цифрова трансформація торкнулася всіх аспектів людського буття, внісши фундаментальні зміни у технології, культуру, операції та принципи створення нових продуктів та послуг у рамках економічної глобалізації та інновацій. Не залишилася осторонь і гуманітарна діяльність, оскільки впровадження цифрових рішень надає масштабні можливості для підвищення ефективності гуманітарних практик і, як наслідок, можливість врятувати більше життя людей, які постраждали від збройних конфліктів або стихійних лих, мігрантів та біженців.

У цьому коментарі ми акцентуємо увагу на такій вразливій темі, як права, свободи та захист гідності людини у цифровій сфері гуманітарної допомоги, оскільки вона нерозривно пов'язана з ризиками та загрозами перебування у цифровому світі.

Варто зазначити, що під впливом загальних тенденцій світової цивілізації змінюються умови функціонування органів публічної адміністрації, які здійснюють гуманітарну політику у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг.

Стан наукової розробки проблеми. Гуманітарна сфера країни та особливості її належного адміністративно-правового забезпечення завжди привертала увагу вітчизняних вчених-правознавців, серед яких найбільше підґрунтя для формування концептуальних засад публічно-правового забезпечення гуманітарного розвитку українського суспільства зробили Ю.В. Климчук, В.І. Дяченко, І.В. Чеховська, О.В. Захарова, Н.Б. Новицька, В.О. Морозова, В.В. Карлова, О.А. Задихайло, І.Г. Ігнатченко, Ю.В. Якимець, В.С. Шестак, Ю.Л. Юринець та інші вчені. Попри вагомий теоретичний та практичний значущість наукових праць, їх фрагментарність і неповний аналіз системності й цілісності у формулюванні концептуальних засад державної політики України в гуманітарній сфері унеможливили висвітлення всіх особливостей адміністративно-правового забезпечення її формування та реалізації.

Мета статті. Цими передумовами зумовлюється актуальність статті та необхідність визначення основних ознак гуманітарної політики у сфері надання інформаційно-комунікативних послуг.

Виклад основного матеріалу. Інформаційно-комунікаційне забезпечення слід розглядати як один із стратегічних напрямів підвищення ефективності публічного адміністрування та гуманітарної політики держави на всіх рівнях: галузевому, регіональному, державному, міжнародному.

Формування єдиних організаційно-правових основ гуманітарної політики у сфері інформаційно-комунікаційного забезпечення можливе з урахуванням інформаційних потреб громадян, суспільства, територіальних громад, держави, темпів розвитку інформаційно-телекомунікаційних технологій, сучасних загроз інформаційній безпеці та є першочерговим завданням держави. І саме це питання ще гостріше постане у післявоєнний період.

Сучасний етап розвитку суспільства в Україні тісно пов'язаний зі становленням нових інформаційно-комунікаційних технологій, масове поширення яких безповоротно змінило публічне управління. Вже на рівні нормативно-правових актів констатовано факт розвитку в Україні цифрової економіки, електронного урядування та електронної демократії, розроблено плани заходів щодо реалізації цих концепцій [2, с. 23].

Активізувалися тенденції інтеграції інформаційних систем різних гілок влади, вже залишаються у минулому локальні інформаційні мережі окремих органів публічної адміністрації та відомств. Розпочато процес інтеперабельності «цифрових» систем державних установ, створено Національний реєстр електронних інформаційних ресурсів, утворюються «цифрові» робочі місця державних службовців, документальне діловодство втрачає актуальність та поступово замінюється електронним документообігом.

Суспільством пред'являються підвищені вимоги до транспарентності органів публічної адміністрації, оперативності та ефективності їх роботи, що відповідно, впливає на модернізацію механізму інформаційного забезпечення органів публічної адміністрації.

Так, 63,4 % опитаних громадян вважають, що рівень інформаційного забезпечення органів публічної адміністрації не відповідає сучасним потребам українського суспільства, а 47,6 % з них та 56,4 % опитаних працівників органів публічної адміністрації – зазначили, що механізм інформаційного забезпечення органів публічної адміністрації потребує удосконалення [2, с. 24].

Основними ознаками гуманітарної політики у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг є:

1) те, що це неперервний процес, який складається з різних видів інформаційно-комунікаційної діяльності;

2) методами реалізації інформаційно-комунікаційних послуг є створення, використання, дослідження, зберігання, захист, передавання, обробка, знищення інформації;

3) основним ресурсом є інформація, вид, якість, обсяг, структура, форма, строк та носії якої визначаються інформаційними потребами суспільства;

4) засобами інформаційно-комунікаційних послуг є інформаційні системи, мережі, ресурси та інформаційні технології, які побудовані на основі застосування сучасної обчислювальної та комунікаційної техніки;

5) реалізується гуманітарна політика у сфері інформаційно-комунікаційних послуг через комплекс нормативно-правових, організаційно-управлінських, науково-технічних та інших заходів;

6) метою є задоволення інформаційно-комунікаційних потреб та забезпечення реалізації інформаційних прав людини та громадянина.

Отже, під адміністративно-правовими заходами з реалізації гуманітарної політики у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг слід розуміти комплексом нормативно-правових, організаційно-управлінських, науково-технічних заходів неперервний процес створення, використання, дослідження, зберігання, захисту, передавання, обробки, знищення інформації та комунікативних можливостей визначеного виду, якості, обсягу, структури, форми, за допомогою інформаційних систем, мереж, ресурсів та технологій, спрямований на задоволення інформаційно-комунікаційних потреб і реалізацію інформаційних інтересів людини та громадянина.

Адміністративно-правові заходи з реалізації гуманітарної політики у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг мають ряд змістовних ознак, які передбачають визначення цілей такої реалізації. До таких цілей належить обов'язок публічної адміністрації засобами адміністративного права:

1) запобігти протиправному посяганням на права, свободи та публічні законні інтереси фізичних і юридичних осіб;

2) не дозволити порушення фізичними та юридичними особами прав свобод і публічних законних інтересів третіх осіб;

3) припинити порушення прав, свобод і публічних законних інтересів фізичних та юридичних осіб; застосувати всі передбачені компетенцією заходи щодо поновлення прав, свобод і публічних законних інтересів фізичних і юридичних осіб; забезпечити притягнення винних осіб до адміністративної чи іншого виду юридичної відповідальності [1, с. 206–229].

Варто зазначити, що в нашій державі в цілому сформовано законодавчу базу, яка регулює суспільні відносини в інформаційній сфері, визначено адміністративно-правовий статус органів державної влади та місцевого самоврядування, розподілено їх повноваження, визначено права та обов'язки, форми і методи діяльності.

Відсутність злагодженої і скоординованої діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування унеможливує досягнення ефективності формування та реалізації державної політики у галузі управління національними інформаційними ресурсами на всіх рівнях. Підставою для розгляду поточних перетворень у практиці гуманітарної діяльності також є той факт, що зростаюча тенденція цифровізації в країнах з економікою, що розвивається, а також у постраждалих країнах докорінно змінює контекст і способи надання гуманітарної допомоги. Активно впроваджується використання додатків для обміну повідомленнями, соціальних мереж, медіа-платформ та мобільних грошей людьми, які постраждали від гуманітарних криз, критичних ситуацій, стихійних лих та аварій. Однак у той час як цифрові технології відкривають нові можливості для спілкування в складних ситуаціях, гуманітарні та волонтерські організації не мають відповідних стандартів або міжнародно узгоджених та схвалених етичних норм для їх застосування, що у поєднанні з умовами життя людей, специфікою культури країн, що розвиваються, соціальною та

матеріальна нерівність, а також проблеми з правами жінок можуть створити серйозні перешкоди для надання гуманітарної допомоги.

Крім того, оскільки взаємодія між міжнародним гуманітарним правом та міжнародним правом у галузі прав людини визначається взаємодоповнюваністю та взаємовпливом, то цифрові тенденції, що вкоренилися у гуманітарній практиці, зачіпають весь спектр гуманітарної допомоги, а також місце та права людини у цій сфері. рамки.

Враховуючи відповідні масштаби цифрової гуманітарної діяльності, цей коментар спрямований на те, щоб поставити питання щодо найважливішої галузі прав, свобод та захисту гідності людини в контексті цифрової гуманітарної допомоги шляхом аналізу світового досвіду та виявлення проблем та обмежень останніх запровадження технологій для підтримки правозахисної гуманітарної практики.

На сьогодні інформаційна безпека гуманітарного простору це не тільки і не стільки «стан захисту життєво важливих інтересів особистості, суспільства та держави від зовнішніх та внутрішніх загроз», скільки система забезпечення таких інтересів правовими, організаційними та іншими засобами публічно-правового спрямування. Іншими словами вона передбачає політичну стратегію та управлінську тактику, соціальні технології та ефективний інструментарій забезпечення національних інтересів у сфері гуманітарної діяльності. Для цього потрібно виходити з того, що:

– по-перше, інформація (як система виробництва, поширення та споживання відомостей та знань) є невід’ємною складовою гуманітарної сфери, прямо впливає на розвиток культури, мистецтва, науки, освіти та ін. галузей гуманітарного розвитку;

– по-друге, у загальному спектрі напрямів державної гуманітарної політики «інформаційний сегмент» стає домінуючим, що зумовлено об’єктивними процесами перетворення складових гуманітарного розвитку українського суспільства у головний стратегічний курс державної політики, особливо в умовах посилення зовнішніх загроз (насамперед, з боку рф) інформаційно-комунікаційному гуманітарному простору України;

– по-третє, гуманітарна сфера у своєму структурно-контентному розмаїтті продукується засобами масової інформації, визначаючи через інформаційно-комунікаційні послуги естетичні смаки та уподобання, ціннісно-нормативні тенденції і тим самим – змістовні характеристики усіх системоутворюючих вимірів культури, мистецтва, освіти, науки, охорони здоров’я та інших складових гуманітарної сфери;

– по-четверте, гуманітарна природа інформаційної політики полягає у сукупності способів (механізмів) нормативної регуляції з акцентом на інтенсивну інформаційно-просвітницьку роботу з національною та зарубіжною громадськістю та розвиток інформаційного простору України.

Реалізація державної гуманітарної політики в інформаційній сфері має відбуватися на тлі урахування, насамперед, не корпоративних (так званих «приватних»), а загальнодержавних інтересів шляхом вироблення правових основ діяльності суб’єктів публічного адміністрування інформаційно-комунікаційним простором, дотримання найважливіших та дієвих принципів інформаційної та соціогуманітарної політики держави, серед яких «принцип соціального партнерства», що передбачає взаємне співробітництво всіх гілок влади, їхню взаємодію з інституціями громадянського суспільства, підприємницькими колами, громадянами тощо.

Однак в цьому сенсі принциповим питанням залишається позбавлення декларативного характеру реалізації цього важливого напрямку державної гуманітарної політики, адже деструктивними чинниками реалізації права громадян на безпечне інформаційне середовище відповідно до Стратегії національної безпеки України, є «агресивні дії росії, що підривають суспільно-політичну стабільність з метою знищення держави Україна й захоплення її території, в тому числі інформаційно-психологічну війну, приниження української мови й культури, фальшування української історії, формування російськими засобами масової комунікації альтернативної до дійсності викривленої інформаційної картини світу, а також ведення інформаційної війни проти України, відсутність цілісної комунікативної політики держави, недостатній рівень медіакультури суспільства, уразливість об’єктів критичної інфраструктури, державних інформаційних ресурсів до кібератак, фізична й моральна застарілість системи охорони державної таємниці та інших видів інформації з обмеженим доступом [5].

Необхідно також зазначити, що будь-які адміністративно-правові заходи з реалізації гуманітарної політики у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг не можливі без використання відповідних методів. Так, під методами адміністративно-правового забезпечення гуманітарної політики у вказаній сфері варто розуміти систему прийомів, засобів та способів її практичного здійснення, втілення у життя.

До основних належать: – організаційно-розпорядчі; – правотворчі; – економічні; – інформаційні; – ідеологічні.

За характером впливу ці методи можуть мати як імперативний зміст, так і диспозитивну природу.

Під адміністративно-правовими заходами з реалізації гуманітарної політики у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг слід розуміти усвідомлену, офіційно визнану та підтриману державою діяльність, яка реалізована у нормативно-регламентованій діяльності відповідних органів щодо одержання, надання, використання, поширення, зберігання інформації про усі напрями функціонування держави з метою надання якісних інформаційно-комунікаційних послуг для забезпечення ефективної реалізації прав людини та громадянина.

Отже, проведення будь-яких подальших реформ гуманітарної політики у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг в сучасних умовах потребують:

- досягнення балансу централізації та децентралізації влади з питань надання інформаційно-комунікаційних послуг;
- впровадження уніфікованої методики розробки регіональних та місцевих програм надання інформаційно-комунікаційних послуг та їх фінансування;
- створення правових та економічних механізмів гуманітарної політики у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг;
- врегулювання на законодавчому рівні гуманітарної політики у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг.

Як уже зазначалося, адміністративно-правові заходи з реалізації гуманітарної політики у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг мають своє законодавче врегулювання. Його аналіз дає можливість дійти висновку, що на сьогодні до основних недоліків можна віднести:

- фрагментарне запровадження електронних послуг в Україні;
- зарегульованість у сфері гуманітарної політики щодо надання інформаційно-комунікаційних послуг;
- недосконалість законодавчої регулювання наземного цифрового телевізійного мовлення;
- відсутність механізмів належного захисту у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг;
- відсутність єдиного центрального органу виконавчої влади, відповідального за формування та/або реалізацію державної політики розвитку інформаційного суспільства, сфери телекомунікацій, програмування [3].

Для ефективної реалізації адміністративно-правових заходів з реалізації гуманітарної політики у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг в Україні важливо створити регуляторну основу для функціонування їх відповідних інститутів, а також засобів та способів вказаної реалізації.

При цьому, основною задачею органів державної влади є створення справедливих, зрозумілих, прозорих умов щодо гуманітарної політики у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг.

В цьому контексті варто акцентувати увагу на складності встановлення суб'єктів, які беруть участь в реалізації державної політики у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг, оскільки усі публічні адміністрації звітують і комунікують із громадськістю щодо своєї діяльності тощо. Разом із тим, є два ключових міністерства, які не лише реалізують, але й формують державну політику у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг, особливо в питанні контролю за безпечністю інформації.

Одним з важливих заходів є здійснення моніторингу якості надання електронних та адміністративних послуг, широкосмугового доступу до Інтернету, відкритих даних, оскільки це є ключовим елементом комунікації та надання інформації публічних адміністрацій громадянам. Також Міністерство здійснює державне регулювання і нагляд у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення щодо постачальників послуг, пов'язаних з обігом віртуальних активів; також Міністерство має право здійснювати нагляд і контроль за формуванням та виконанням Національної програми інформатизації [4].

Висновки. Таким чином, ознаками гуманітарної політики у сфері надання інформаційно-комунікаційних послуг можна вважати такі: 1) це неперервний процес, що складається з різних видів інформаційно-комунікаційної діяльності; 2) методами реалізації інформаційно-комунікаційних послуг є створення, використання, дослідження, зберігання, захист, передавання,

обробка, знищення інформації; 3) основним ресурсом – інформація, вид, якість, обсяг, структура, форма, строк та носії якої визначаються інформаційними потребами суспільства; 4) засобами інформаційно-комунікаційних послуг є інформаційні системи, мережі, ресурси та інформаційні технології, які побудовані на основі застосування сучасної обчислювальної та комунікаційної техніки; 5) реалізується гуманітарна політика у сфері інформаційно-комунікаційних послуг через комплекс нормативно-правових, організаційно-управлінських, науково-технічних та інших заходів; 6) метою є задоволення інформаційно-комунікаційних потреб та забезпечення реалізації інформаційних прав людини та громадянина.

Список використаних джерел:

1. Адміністративне право України : підручник / В. І. Олефір, В. В. Галуцько, Ю. В. Гридасов та ін. Херсон : ХМД, 2011. Т. 1 : Загальне адміністративне право. 396 с.
2. Блінова Г.О. Адміністративно-правові засади інформаційного забезпечення органів публічної адміністрації в Україні : актуальні питання теорії та практики : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07. Запоріжжя : ЗНУ, 2019. 545 с.
3. Краснокутська О. Стан та перспективи розвитку законодавства у сфері інформаційно-комунікаційних технологій URL: <https://yur-gazeta.com/publications/practice/inshe/ukrayinskiy-shlyah-ikt.html>
4. Про Міністерство цифрової трансформації України: затв. Постановою постановою Кабінету Міністрів України від 18 вересня 2019 р. № 856. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/856-2019-%D0%BF#Text>
5. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року «Про національну безпеку України» : Указ Президента України від 26.05.2015 № 287/2015 URL: www.president.gov.ua/documents/2872015-190
6. Сергієнко Л. В. Гуманітарна політика України: ідентифікація складових, об'єктів, суб'єктів та пріоритетів. «Вісник ЖДТУ»: Економіка, управління та адміністрування. 2019. № 2(88). С. 162–173. [https://doi.org/10.26642/jen-2019-2\(88\)-162-173](https://doi.org/10.26642/jen-2019-2(88)-162-173)

УДК 342.7

DOI <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2022.3.28>

ТЕРЕХОВ В.Ю.

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ІДЕНТИФІКАЦІЇ ТА ПРОТИДІЇ НЕПРАВОМІРНОМУ ВПЛИВУ НА ПРАВООХОРОННУ ДІЯЛЬНІСТЬ

THEORETICAL AND LEGAL PRINCIPLES OF IDENTIFICATION AND COUNTERMEASURES AGAINST UNDUE INFLUENCE ON LAW ENFORCEMENT ACTIVITIES

Стаття присвячена вивченню проблеми зовнішнього впливу на правоохоронну роботу та ідентифікації таких фактів у світлі адміністративних правовідносин.

Аналізується, що чинне законодавство України не містить норм системного характеру, які чітко визначали б правові засоби протидії неправомірному впливу правоохоронній діяльності.

Ідентифікація неправомірного впливу полягає у визначенні ознак, які характеризують протидію законній роботі посадових осіб правоохоронних органів, а також відмежування останньої від законного громадського цивільного контролю.

Протиправний вплив є шкідливим, умисним діянням, спрямованим на настання негативних, корисливих наслідків або ненастання обтяжуючого становища, яке